

Deze performance was een paar maanden eerder gepland maar toen uitgesteld vanwege Covid-19. Dit betekende dat er een lange aanloop was en Raoni veel tijd heeft genomen om zich in de ruimte te verdiepen. Bij een van onze eerste bezoeken beschreef hij de Oude Kerk als een 'uitnodigende ruimte' waar hij potentie voelde om iets nieuws te brengen. Deze performance was een vervolg op zijn eerdere performances in de rol van Lashes waar rouw en het geluid van het kreunen centraal staat. Dit was de eerste keer dat hij in deze rol met een tweede performer samenwerkte, om zo het idee van 'call and response' te verkennen. Raoni had voor deze performances associaties met de rol van de vrouw in verschillende godsdiensten, waaronder Maria en varianten van haar, en de vele gezichten; de vrouw als moeder, hoer, beschermer etcetera. De tekstuele basis van de performance was een ghazal, een dichtvorm uit de Sufi cultuur. Aan het begin van de performance was het kreunen voornamelijk abstract geluid, maar heel langzaam klonk daar de tekst in door - die publiek ook in de handout kon teruglezen. De trage bewegingen en het abstracte geluid vragen om veel concentratie van zowel performer en publiek. Tijdens de repetitie was het stil in de kerk, maar tijdens de avond zelf bleek er een feestje aan de achterzijde van de kerk buiten plaats te vinden. Dat leidde wel wat af. Bij de eerste uitvoering verlieten een aantal bezoekers de ruimte eerder dan tot het einde, bij de tweede performance, toen de kerk helemaal donker was, bleef iedereen tot het einde betrokken. Raoni richtte zich deze avond niet alleen tot de fysiek aanwezigen, maar ook tot geesten en voorouders.

- Radna Rumping, curator